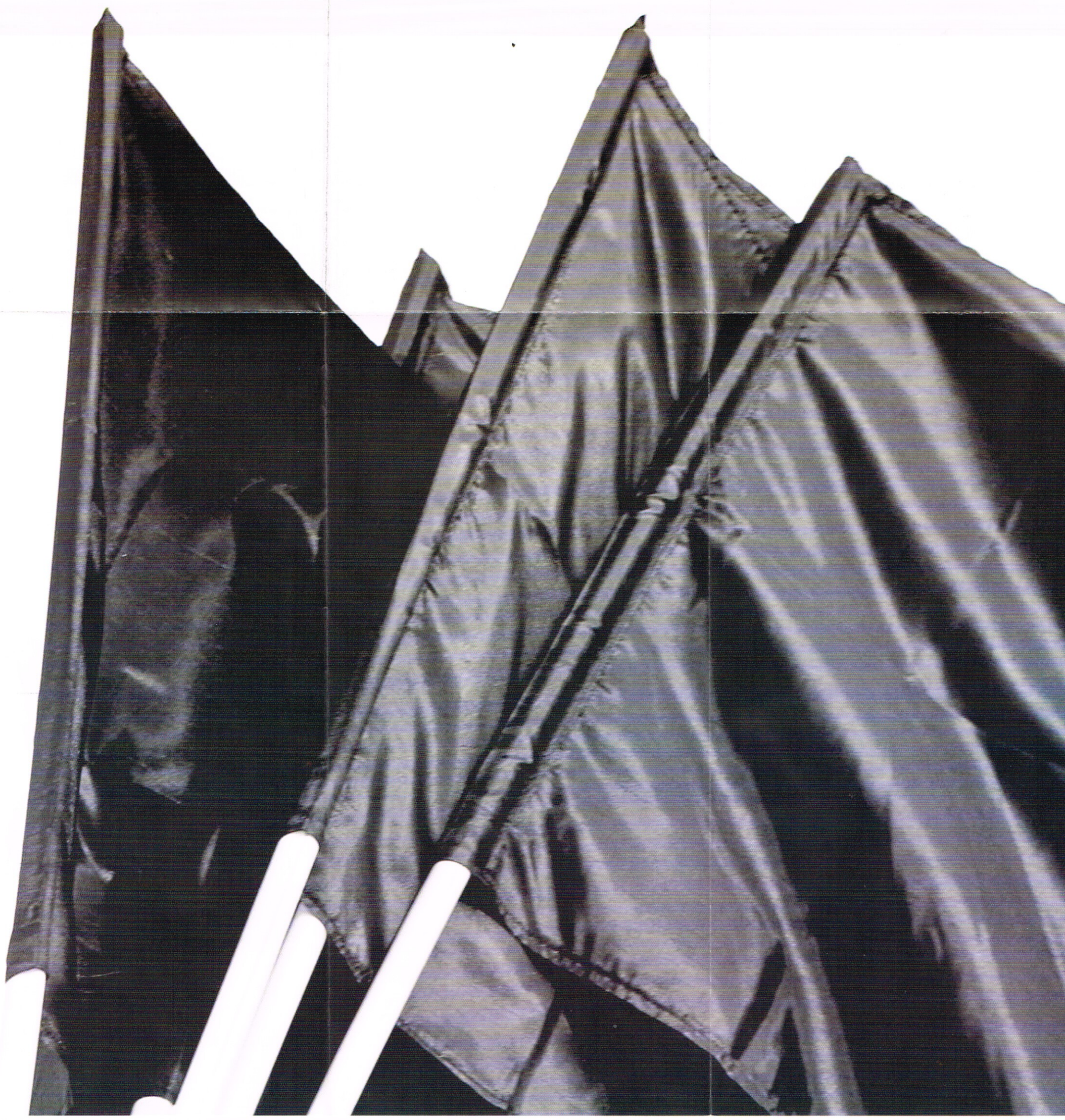

**НУ Музеј на современата уметност
Игор ТОШЕВСКИ
ЉУБОВТА НЕРАЗБИРЛИВА, СЕКОЈ ПРОКЛЕТ МИГ**

**NI Museum of Contemporary Art
Igor TOSHEVSKI
LOVE UNDEFINED, EVERY DAMN MOMENT**

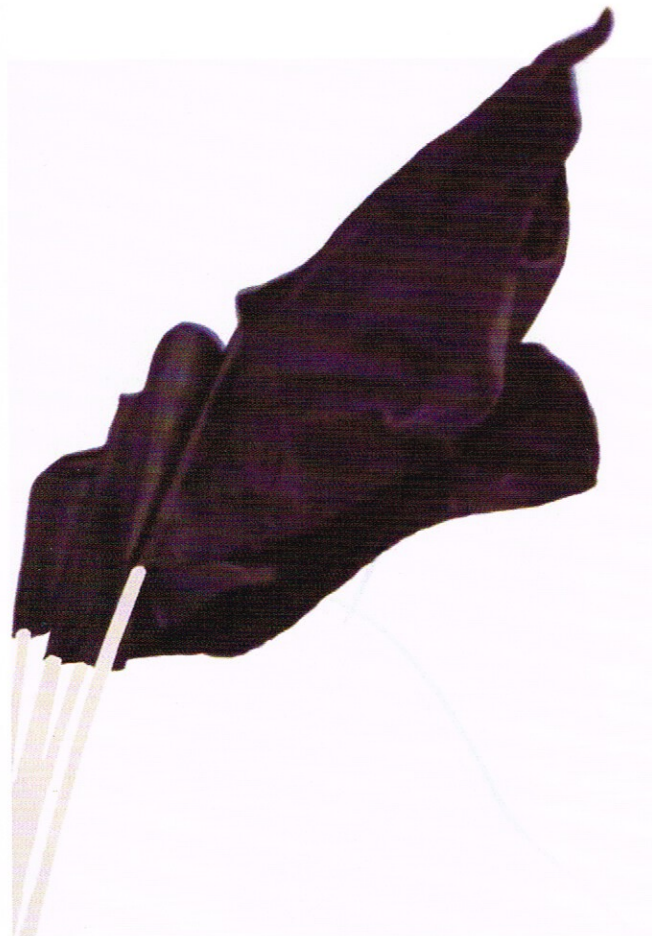
1 - 31.03.2012

НУ Музеј на современата уметност
Игор ТОШЕВСКИ
ЉУБОВТА НЕРАЗБИРЛИВА, СЕКОЈ ПРОКЛЕТ
МИГ

NI Museum of Contemporary Art
Igor TOSHEVSKI
LOVE UNDEFINED, EVERY DAMN MOMENT

1 - 31.03.2012

Игор Тошевски (роден 1963. во Скопје), уште од почетокот на своето творештво е окупиран со тековите на социјалните промени. Тошевски преку своите дела ја документира радикалната трансформација на општествените врски и односи кај нас и го издвојува својот глас во одбрана на индивидуалното и поинаквото. Неговиот педантно собран и подреден шкарт од проектот *Досие '96*, во кој се сместени отфрлени парчиња произведени по грешка, ги препознаваме како актери и во неговите подоцнежни акции. Тенденцијата кон процесуалниот пристап, како и играта со различни стилови, коишто доведуваат до „вешти“ цитати, се свртени главно во еден правец - градење на предупредувачки „дистопии“, коишто предизвикуваат интеракција дури и кога не е однапред определена. Неговите прашалници вознемируваат до степен на збрка, како што беше со проектот *Слободна Територија* на градскиот плоштад во 2009 година, а кои се дел од неговото повеќегодишно истражување *Територии* (2004 - 2011). Неговиот интерес за територии, нивните граници, за она што некои го нарекуваат колективна ментална територија го гледаме и во најновото дело *Љубовта неразбирлива, секој проклет миг*.

Love etc.

Љубовта се раѓа, и се храни, во тивка интерпретација
(Жил Делез, Пруст и знаците)

За да создаде амбиент на интензивна концентрација, чувство на пертурбирано време и реалност, Тошевски избира номадска група ентитети, микро светови во бегство или потрага, во кои интервенира гледачот, проверувајќи ја патеката. Во овие монохроматски модули, различни, но повторени (Ж. Делез, Повторување и разлика) препознаваме контури на *Сплавот на Медуза* на Теодор Жерико (додека некој друг во нив ќе ја види *Слободата го предводи народот* на Ежен Делакроа). Модулите (ready made, ready to go) даваат една силна минималистичка структура, раздвижена, а сепак статична. Секоја од овие ликовни приказни има своја сопствена композиција слична, но различна, терет што го носи, кој го сингуларизира. Заедничкото им е сопствениот извор на енергија. Кај Тошевски, тоа се вентилатори, доволни само за да ги развијат едрата-знамиња. Тие што би требале да појаснат и да го означат препознавањето на заедничката идеја (“во името на што”), се црни, укажувајќи истовремено на колективната збунетост, исцрпеност, но истовремено оставајќи можност и за нов почеток, ново заедништво, ослободеност. “Номадски” по природа, расфрлани врз окупираниот простор без прецизни граници, укажуваат на невозможност на комплетно декодирање на силите што ги мотивираат. Меѓусебната комуникација индуцира енергија продуцирана од нивната различност, отсликувајќи ја комплексноста на односот кон другиот, што потсетува на Делезовиот пар љубов-љубомора.

Колку и да се настојува да се формира група, разликите се доволно големи за типизирањето да биде приближно. Се открива дека било какво заокружување е претесно за да дозволи препознавање на "исправното", така што со леснотија се отфрла нешто што може да претставува значаен елемент на човечката суштина. Целата глетка би морала да добие еден *Whaam!* од Рој Лихтенштајн за да се раздвижи, за да не размрда. Нема херојство и се чини решение може да понуди само стрип јунак.

Решение за делумната статичност и нерешителност е најдена во мобилизатор - Мегафон. Дали мобилизаторот е манипулатор, унификатор, револуционер или нов херој, конструктор или деконструктор, дилемата е оставена да биде водич за гледачот низ шумата на поставените елементи.

Колку и да е можен и оправдан повикот за единство, останува несеопфатен - нешто секогаш останува надвор, независно и автономно, во кошмар. Акцијата однапред ризикува да биде арбитрарна, испрекината, болна, фрагментирана, распарчена. Светот е еден, но останува прашањето на кој начин е единствен, од кој тип е неговата единственост и која вредност тоа единство ја практикува за нас.

И можниот правец на ова движење, кон полузабранетата територија, во рајски простор, ветува нова дилема. Авторот, користејќи иронија со поп-арт глазура не соочува со педантно наредени, зашеќерени црвени јаболка. Ако змијата и ве натера да пробате, ќе ви ја разбуди меморијата за (не)спознаената вистина. Некој ќе се задоволи од Жижековото објаснување на дилемите пред јаболкото на знаењето, на ова татковско предупредување и неговите читања на Спиноза, за изборот и нужноста, а некој ќе остане и натаму замислен. Растопениот шеќер може да потсети на разочарувањата од досегашните ефекти на револуционерниот ентузијазам на "денот после", кога станува јасно дека актуелниот резултат е ..."бедно утилитарен / егостичен универзум на пазарни калкулации" (С. Жижек, *Органи без тела: Делез и консеквенците*). Романтичното денес, го вовлекува гледачот во внатрешноста на пејзажот до деперсонализација, но му всадува и еден неспокој од неизвесноста на иднината на нашето дело. Нespoкојот е можеби и навистина врзан за желбата за враќање кон своите почетоци "модерен мит што ја востанови својата диета за целосно излевање на чувствата, што почна со Романтизмот: бесконечна претрага по невозможна вистина, која наводно лежи зад манифестното, во срцето на природата и во темната ноќ на егзистенцијата" (Ф. Гатари, *Преносот*).

Мира Гаќина

Since his earliest works Igor Toshevski (b. 1963) has been preoccupied with the course of social change. Throughout his work, he has consistently documented the radical transformations of local social issues and relations, casting his voice in defense of individuality and diversity. Within his meticulously collected and re-assembled reject products in *Dossier '96*, we also recognize the faulty and dismissed objects as central characters in his later work. His tendency toward Art as Process as well as his playful shifting of styles which often lead to clever citations essentially point in one general direction – the building of forewarning 'dystopias' which generate interaction, even when it is not strictly predetermined. His questions can cause disturbance to the point of commotion, as was the case of the *Free Territory* in the Skopje city square in 2009, part of his long term project *Territories* (2004-2011). His interest in the territorial, its borders or what some label as a collective mental territory, is once again evident in his latest work *Love Undefined, Every Damn Moment*.

Love etc.

Love is born from and nourished in silent interpretation (G. Deleuze, Proust and Signs)

In order to achieve a setting of intense concentration, a sense of reality and perturbed times, Toshevski opts for a nomadic group of entities, micro worlds in flight, or in search, with which the audience intervenes, re-evaluating their own path in the process. These monochrome modules, diverse yet recurring (G. Deleuze, *Difference and Repetition*) bear remnants of the *Raft of the Medusa* by Gericault or Delacroix's *Liberty Leading the People*.

The modules (ready-made, ready to go) achieve a strong minimalist structure in motion, despite being motionless. Each of these visual stories has its own composition, sim-

milar but still distinct, each with a burden to bear, singularized. What they do have in common is their individual source of energy. For Toshevski, these sources are fans blowing the sail-like flags. However, the flags which otherwise represent or signify the unified idea ('in the name of...') in this case are black, suggesting a collective confusion or weariness, but at the same time offering an alternative for a new beginning, a new unity or emancipation. Nomadic by nature, scattered across the occupied territory without exact borders, the modules imply the impossible decoding of their own motivating forces. Their mutual communication triggers an energy produced by their own diversity reflecting the complexity of the relation toward the Other, which recalls Deleuze's Love – Jealousy duality.

However hard one tries to make out a group, the disparities are wide enough allowing us to make only approximations. We realize that any conclusion is too narrow to allow the recognition of what is 'right', so it is easy to discard something which could embody a valuable element in human essence. It seems as though the whole scene anticipates a *Whaam!* by Lichtenstein to set it in motion and to budge us. There is no heroism, so perhaps only a cartoon action hero can actually save the day.

A solution for the partial immobility and ambiguity could be found in the mobilizer - the megaphone. Whether it is a manipulator, a unifier, a revolutionary or a new hero, a constructor or a de-structor, remains a dilemma left to guide the spectator through the forest of objects.

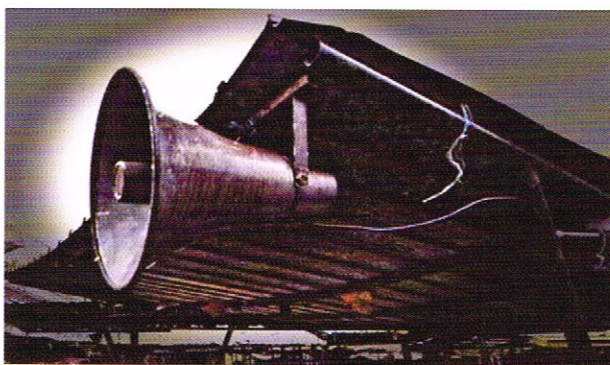
However credible or justified, the call for concord remains imperfect – something always remains remote, independent and autonomous, in a nightmare. This act risks beforehand in becoming arbitrary, disrupted, painful, fragmented and disjointed. The world is One, yet the questions remain 'What makes it unique?', 'What sort of a uniqueness is it?' and 'What value does this distinctiveness hold?'

The probable direction of the approach toward the semi-forbidden territory of a heavenly realm promises yet a new dilemma. Using irony with Pop Art's glossy frosting, the artist presents us with a meticulous arrangement of candy apples. If the serpent does persuade you to take a bite, it will awaken your memory of the (un)known truth. Some may be satisfied with Žižek's explanation on the dilemmas before the Apple of Knowledge, with his fatherly advice and his readings of Spinoza regarding Choice and Necessity, while others will remain lost in thought. The melting glaze may remind of the disappointing results of the revolutionary enthusiasm of 'the day after' when it seems certain that the current outcome is a "... miserably utilitarian/ egoistic universe of market calculations (S. Žižek, *Organs without Bodies: Deleuze and Consequences*).

The romantic present lures the spectator within the landscape to the point of depersonalization but it also plants in him a seed of anxiety deriving from the uncertainty of the future of our own deeds. This unease may well be connected

with the desire to return to one's beginnings, a "modern myth that established its diet for a full outpouring of sentiments beginning with Romanticism: the infinite quest for an impossible truth that supposedly lies beyond the manifest, in the heart of nature and the dark night of existence" (F. Guattari, The Transference).

Mira Gacina

Фотографии: Харалд Шенкер, Игор Тошевски
Звук: I Don't Want to set the World on Fire by The Ink Spots
Благодарност до: Јован Манов, Михаил Панов, Henry Baker, Катедра на вајарство при ФЛУ

Photography: Harald Schenker, Igor Toshevski
Sound: I Don't Want to set the World on Fire by The Ink Spots
Thanks to: Jovan Manov, Mihail Panov, Henry Baker, Sculpture department FLU

Издавач: НУ Музеј на современата уметност, Скопје, Р. Македонија, 2012
За издавачот: Елиза Шулевска, директор
Организација на изложбата и текст: Мира Гаќина
Печат: Полиестердеј
Тираж: 500

Published by: NI Museum of Contemporary Art, Skopje, R. Macedonia, 2012
For the publisher: Eliza Šulevska, director
Organization of the exhibition and text: Mira Gakina
Printed by: Polyesterday
Copies: 500

Поддржано од Министерството за култура на Република Македонија
Supported by the Ministry of Culture of the Republic of Macedonia

ISBN – 13
978-9989-199-38-7

Програма / Program 2011

Министерство за култура

